

**«Μάτια που
δεν βλέπονται
γρήγορα
αγαπιούνται!»**

Γράφει ο Χρήστος Μπεκιάρης, μέλος της δημοσιογραφικής ομάδας του ΑΛΜΑ

Η καραντίνα και ο εγκλεισμός στο σπίτι λόγω του κορονοϊού αποτέλεσαν μια δύσκολη περίοδο για όλους μας.

Ο Χρήστος Μπεκιάρης, εκπαιδευόμενος στο πρόγραμμα «Θέλω να Εργαστώ» και επίδοξος δημοσιογράφος έγραψε ένα κείμενο σχετικά με το πώς βίωσε ο ίδιος την περίοδο της καραντίνας.

«Το γεγονός που με συντάραξε ήταν αυτός ο δεσμοφύλακας που έκλεισε μέσα όλο τον πλανήτη. Ήταν μια παράξενη φάση στη ζωή μας...

Όλα ξεκίνησαν στις 23/3 που όσα καταπιανόμενοι σταμάτησαν να λειτουργούν. Τα μέρη που επιτρεπόταν να

βγούμε από το σπίτι για να πάμε ήταν τα σουπερμάρκετ, τα φαρμακεία, ο φούρνος και το ζαχαροπλασείο.

Εγώ για 42 ολόκληρες μέρες δεν πήγα πουθενά. Δεν βρέθηκα με φίλους και άτομα που αγαπώ και εκτιμώ.

Ένιωθα άσχημα που στερήθηκα τους φίλους μου, όμως δεν θα ρίσκαρα ποτέ τη ζωή μου και τη ζωή των δικών μου ανθρώπων που μένω μαζί για να περάσω μια ώρα όμορφα με κίνδυνο να κολλήσω τον ιό.

Μάτια που δεν βλέπονται γρήγορα αγαπιούνται! Στο σημείο αυτό θα ήθελα να ευχαριστήσω τις εκπαιδευτριές μου στο «Θέλω να Εργαστώ» που με την επικοινωνία που είχαμε με στήριξαν στις δύσκολες αυτές στιγμές.»

